

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2841/2562

พนักงานอัยการจังหวัดนครปฐม โจทก์ นาย ส. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 216, ป.วิ.อ. มาตรา 221, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 265, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 357, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อ ว. เป็นผู้เช่าซื้อรถยนต์จากธนาคาร ธ. ผู้ให้เช่าซื้อ ว. ย่อมมีสิทธิครอบครองใช้ประโยชน์จากรถที่เช่าซื้อและมีหน้าที่ต้องส่งมอบรถที่เช่าซื้อคืนแก่ผู้ให้เช่าซื้อ เมื่อมีผู้ลกรถที่เช่าซื้อไป ว. ย่อมได้รับความเสียหาย ว. จึงเป็นผู้เสียหายมีอำนาจร้องทุกข์ได้โดยไม่ต้องได้รับมอบอำนาจจากผู้ให้เช่าซื้อ และการที่ผู้ให้เช่าซื้อมอบอำนาจให้ ว. ไปร้องทุกข์ก็ถือว่า ว. ร้องทุกข์ในฐานะที่ตนเป็นผู้เสียหายด้วย ไม่ว่าหนังสือมอบอำนาจ จะระบุให้มีผลบังคับตั้งแต่วันที่ 19 กันยายน 2559 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2559 แต่พนักงานสอบสวนรับแจ้งความร้องทุกข์ในวันที่ 18 กันยายน 2559 ก็ไม่มีผลลบล้างการที่ ว. ร้องทุกข์ในฐานะที่ตนเป็นผู้เสียหาย จำเลยที่ 1 เคยยกปัญหาเรื่องสายลับไม่ได้มาเบิกความขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ไม่ได้หยิบยกข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ขึ้นวินิจฉัย จำเลยที่ 1 ไม่ได้ฎีกาโต้แย้งคัดค้านว่าการที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ไม่ได้วินิจฉัยนั้น ไม่ชอบอย่างไร โดยไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 เพราะเหตุใด ที่ถูกแล้วศาลอุทธรณ์ภาค 7 ควรวินิจฉัยอย่างไร และด้วยเหตุผลใด แต่จำเลยที่ 1 กลับยกข้อเท็จจริงทำนองเดียวกับที่เคยยกขึ้นกล่าวอ้างในศาลอุทธรณ์ภาค 7 ขึ้นฎีกาซ้ำอีก จึงเป็นข้อเท็จจริงที่เพ่งยกขึ้นในชั้นฎีกา และถือไม่ได้ว่าเป็นการคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 เป็นฎีกาที่ไม่ชอบตาม ป.วิ.อ. มาตรา 216 ทั้งมิได้เป็นข้อที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ได้ตัดสินไว้ จึงไม่อาจใช้ดุลพินิจให้ฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา 221 ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 91, 264, 265, 268, 335, 357 ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคั่นหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คั่นแก่ผู้เสียหาย 200 บาท ริมแผ่นป้ายทะเบียนรถยนต์ปลอมและเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีรถยนต์ปลอม ของกลางจำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพข้อหาร่วมกันรับของโจร ร่วมกันปลอมเอกสารราชการและร่วมกันใช้เอกสารราชการปลอม ปฏิเสธข้อหาร่วมกันลักทรัพย์ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคหนึ่ง, 357 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 83, 265 (ที่ถูกมาตรา 268 วรรคหนึ่ง, 357 วรรคหนึ่ง (เดิม) ประกอบมาตรา 83, 265 (เดิม)) การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันรับของโจร จำคุก 3 ปี ฐานร่วมกันใช้เอกสารราชการปลอม จำคุก 4 ปี รวม 2 กระทง จำคุก 7 ปี จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 265, 268 วรรคหนึ่ง, 357 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 83 (ที่ถูก มาตรา 265 (เดิม), 268 วรรคหนึ่ง, 357 วรรคหนึ่ง (เดิม) ประกอบมาตรา 83) การกระทำของจำเลยที่ 2 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรม

เป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันรับของโจร จำคุก 3 ปี ฐานร่วมกันปลอมเอกสารราชการและร่วมกันใช้เอกสารราชการปลอมนั้น จำเลยที่ 2 เป็นผู้ปลอม และใช้เอกสารราชการปลอมนั้นเอง จึงให้ลงโทษฐานร่วมกันใช้เอกสารราชการปลอมแต่กระทง เดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคสอง จำคุก 4 ปี รวม 2 กระทง จำคุก 7 ปี จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้จำเลยที่ 2 กระทงละกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 3 ปี 6 เดือน ริมแผ่นป้ายทะเบียนรถยนต์ปลอมและเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีรถยนต์ปลอมของกลาง ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 ในข้อหาร่วมกันลักทรัพย์และร่วมกันปลอมเอกสารราชการ ยกฟ้อง โจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ในข้อหาร่วมกันลักทรัพย์ คำขอให้คืนหรือชดใช้ราคาแผ่น ป้ายทะเบียนรถยนต์ให้ยก จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยว่า ร้อยตำรวจเอก กฤษณะ และร้อยตำรวจเอกศักดิ์ชัย พยานโจทก์ทั้งสองเป็นเจ้าหน้าที่รัฐ ไม่รู้จักและไม่มีสาเหตุ โกรธเคืองกับจำเลยที่ 1 มาก่อน คำพยานโจทก์ทั้งสองจึงมีน้ำหนักรับฟังได้ จำเลยที่ 2 ให้การว่า เมื่อวันที่ 20 กันยายน 2559 เวลาประมาณ 15 นาฬิกา ขณะจำเลยที่ 2 พักอยู่ที่ห้องเช่าของจำเลย ที่ 1 ในหมู่บ้านเมืองทองธานีกับจำเลยที่ 1 นายบัตร ไม่ทราบชื่อสกุล ส่งข้อความถึงจำเลยที่ 2 ผ่าน ทางแอปพลิเคชันไลน์ ในโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 09 2782 xxxx พร้อมรูปรถกระบะ ยี่ห้อ โตโยต้า รุ่นวิโก้ สีดำ ติดแผ่นป้ายทะเบียน 1 ผล 6107 กรุงเทพมหานคร แจ้งราคา 280,000 บาท ครอบมาเรียบร้อยแล้ว ไม่มีการแจ้งหายหรืออายัด ให้จำเลยที่ 2 หาลูกค้ามาซื้อรถยนต์ดังกล่าว จำเลยที่ 2 ส่งไลน์ต่อให้จำเลยที่ 1 ช่วยหาลูกค้าด้วย ต่อมาวันที่ 21 กันยายน 2558 เวลาประมาณ 10 นาฬิกา จำเลยที่ 1 โทรศัพท์ถึงจำเลยที่ 2 แจ้งว่ามีลูกค้าต้องการดูรถ จำเลยที่ 2 จึงโทรศัพท์แจ้ง นายบัตร นายบัตรแจ้งว่าจะให้นายจิรวุฒน์ ไม่ทราบชื่อสกุล ขับรถไปให้ดูตามเวลาที่จำเลยที่ 2 ต้องการ จำเลยที่ 2 จึงให้หมายเลขโทรศัพท์ของนายจิรวุฒน์แก่จำเลยที่ 1 เพื่อให้จำเลยที่ 1 นัด เวลากับนายจิรวุฒน์เอง เมื่อขายรถได้แล้วจึงจะให้ค่าตอบแทนกันในภายหลัง นายจิรวุฒน์และ จำเลยที่ 1 แจ้งจำเลยที่ 2 ว่าจะนำรถยนต์ไปส่งให้ลูกค้าที่หลังธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาเมืองทองธานี จำเลยที่ 2 กำชับให้จำเลยที่ 1 ดูให้ดีว่าผู้ซื้อเป็นใคร ภายหลังจำเลยที่ 2 ทราบ ว่านายจิรวุฒน์และจำเลยที่ 1 ถูกเจ้าพนักงานจับกุมและยึดรถยนต์ดังกล่าวเป็นของกลาง จำเลยที่ 2 เคยขายรถยนต์ที่ผู้เช่าซื้อเอาจำนำแก่นายทุนของนายบัตรซึ่งมีลักษณะเดียวกันกับรถยนต์ในคดี มาแล้วประมาณ 10 คัน จำเลยที่ 1 ก็เบิกความรับว่า รู้จักกับจำเลยที่ 2 มานานกว่า 10 ปีแล้ว และ เคยร่วมกับจำเลยที่ 2 ขายรถยนต์ในลักษณะเดียวกันกับคดีนี้มาแล้วหลายครั้ง จำเลยที่ 1 ย่อม มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับการซื้อขายและตรวจสอบรถยนต์ว่าเป็นรถยนต์ที่ได้มาโดย ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ จากคำเบิกความของร้อยตำรวจเอกกฤษณะได้ความว่า เครื่องหมาย แสดงการเสียภาษีรถยนต์ซึ่งติดอยู่ที่กระजरรถยนต์ด้านหน้าทีระบุ 1 ผล 6107 กรุงเทพมหานคร ตัวอักษรและตัวเลขของเครื่องหมายดังกล่าวมีรอยแก้ไข และไม่ตรงกับเลขตัวถังรถยนต์ดังกล่าว ซึ่งจะตรงกับรถที่มีหมายเลขทะเบียน 1 ผล 4817 กรุงเทพมหานคร ทั้งจำเลยที่ 1 ไม่มีเอกสาร หลักฐานใดเกี่ยวกับรถยนต์มาแสดง จำเลยที่ 1 ยังเบิกความว่า จำเลยที่ 2 แจ้งแก่จำเลยที่ 1 ก่อน เกิดเหตุแล้วว่ารรถยนต์ของกลางคดีนี้ได้เปลี่ยนทะเบียนรถ เนื่องจากผู้ให้เช่าซื้อรถยนต์ดังกล่าว กำลังติดตามยึดรถคืน จึงต้องนำแผ่นป้ายทะเบียนของรถยนต์คันอื่นมาติดไว้แทน จากสภาพ ลักษณะรถยนต์ของกลาง คำบอกของจำเลยที่ 2 ดังกล่าวและประสบการณ์การซื้อขายรถยนต์ของ จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 ย่อมต้องรู้ว่ารถยนต์ของกลางเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดเข้า

ลักษณะหลักทรัพย์หรือยกยอก ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 ร่วมกับจำเลยที่ 2 กับพวกนำรถยนต์ของกลางซึ่งติดแผ่นป้ายทะเบียนปลอมและติดเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีปลอมไปส่งมอบให้แก่ลูกค้าของจำเลยที่ 2 โดยจำเลยที่ 1 รู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานหลักทรัพย์หรือยกยอก จำเลยที่ 1 จึงมีความผิดฐานร่วมรับของโจรและร่วมกันใช้เอกสารราชการปลอมตามฟ้อง พิพากษายืน จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 ฎีกาข้อแรกว่า รถยนต์ของกลางเป็นกรรมสิทธิ์ของธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) นางสาววิษชุดา ไม่ใช่ผู้เสียหายที่แท้จริง จึงไม่มีอำนาจแจ้งความร้องทุกข์นั้น พิเคราะห์แล้ว ปัญหานี้แม้จำเลยที่ 1 มิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 7 แต่เป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยที่ 1 ยกขึ้นอ้างในชั้นฎีกาได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุดิวานางสาววิษชุดาเป็นผู้เข้าซื้อรถยนต์ของกลางจากธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ผู้ให้เข้าซื้อ นางสาววิษชุดาย่อมมีสิทธิครอบครองใช้ประโยชน์จากรถที่เข้าซื้อและมีหน้าที่ต้องส่งมอบรถที่เข้าซื้อคืนแก่ผู้ให้เข้าซื้อ หากมีกรณีต้องส่งคืน เมื่อมีผู้ลักรถที่เข้าซื้อไป นางสาววิษชุดาย่อมได้รับความเสียหาย นางสาววิษชุดาจึงเป็นผู้เสียหายมีอำนาจร้องทุกข์ได้โดยไม่ต้องได้รับมอบอำนาจจากผู้ให้เข้าซื้อ และการที่ผู้ให้เข้าซื้อมอบอำนาจให้นางสาววิษชุดาไปร้องทุกข์ก็ถือได้ว่านางสาววิษชุดาร้องทุกข์ในฐานะที่ตนเป็นผู้เสียหายด้วย ดังนั้น ไม่ว่าหนังสือมอบอำนาจจะระบุให้มีผลบังคับตั้งแต่วันที่ 19 กันยายน 2559 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2559 แต่พนักงานสอบสวนรับแจ้งความร้องทุกข์ในวันที่ 18 กันยายน 2559 ก็ไม่มีผลลบล้างการที่นางสาววิษชุดาร้องทุกข์ในฐานะที่ตนเป็นผู้เสียหาย จำเลยที่ 1 ฎีกาข้อต่อมาว่า โจทก์ไม่นำสายลับมาเบิกความทำให้จำเลยเสียเปรียบในเชิงคดี เพราะไม่มีโอกาสถามค้านเพื่อพิสูจน์ถึงความบริสุทธิ์ของจำเลยที่ 1 ได้นั้น พิเคราะห์แล้ว จำเลยที่ 1 เคยยกปัญหาเรื่องสายลับไม่ได้มาเบิกความขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 มิได้หยิบยกข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ขึ้นวินิจฉัย จำเลยที่ 1 ไม่ได้ฎีกาโต้แย้งคัดค้านว่าการที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ไม่ได้วินิจฉัยนั้น ไม่ชอบอย่างไร โดยไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 เพราะเหตุใด ที่ถูกแล้วศาลอุทธรณ์ภาค 7 ควรวินิจฉัยอย่างไร และด้วยเหตุผลใด แต่จำเลยที่ 1 กลับยกข้อเท็จจริงทำนองเดียวกับที่เคยยกขึ้นกล่าวอ้างในศาลอุทธรณ์ภาค 7 ขึ้นฎีกาซ้ำอีก จึงเป็นข้อเท็จจริงที่เพ่งยกขึ้นในชั้นฎีกา และถือไม่ได้ว่าเป็นการคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 เป็นฎีกาที่ไม่ชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 216 ทั้งมิได้เป็นข้อที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ได้ตัดสินไว้ จึงไม่อาจใช้ดุลพินิจให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 ได้ ที่ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกามานั้นเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย จำเลยที่ 1 ฎีกาข้อสุดท้ายว่า จากคำให้การของจำเลยที่ 2 ในชั้นสอบสวนไม่ปรากฏข้อความใดที่บ่งบอกว่าจำเลยที่ 1 ร่วมรู้เห็นว่าจำเลยที่ 2 ทำการซื้อขายรถยนต์ผิดกฎหมาย จำเลยที่ 1 มาเป็นเพื่อนนายจิรวัฒน์ ตามที่จำเลยที่ 2 บอกให้มา และราคาซื้อขายรถยนต์ของกลาง 280,000 บาท เป็นราคาตามท้องตลาด เมื่อขายเสร็จจำเลยที่ 1 ก็จะได้รับค่าตอบแทน ส่วนเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีที่มีการทำปลอมขึ้นมาหากมองด้วยตาเปล่าไม่สามารถทราบได้ว่าเป็นของปลอม จำเลยที่ 1 ในฐานะพ่อค้าย่อมไม่อาจทราบได้ว่าเป็นของปลอม ขอศาลฎีกาได้โปรดพิพากษากลับคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองเป็นยกฟ้องนั้น พิเคราะห์แล้ว ฎีกาของจำเลยที่ 1 เป็นเรื่องปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 7 ได้วินิจฉัยข้อเท็จจริงดังกล่าวไว้ชอบด้วยเหตุผลแล้ว ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัย

ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 23 วรรคหนึ่ง ฎีกาของจำเลยที่ 1 ทุกข้อฟังไม่ขึ้น
พิพากษายืน

องค์คณะ

นิยุต สุภัทรรพาทิรผล · อาเล็ก จรรยาทรัพย์กิจ · สันต์ชัย ล้อมฉินพรรัตน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2841/2562>